

Podzim 2007 v Běšinech

Poslední rok nějak zanedbávám psaní tiskových zpráv ze závodů. Pokusím se to tedy napravit, vrátit se v paměti do minulosti a sepsat pár postřehů, které mi z toho kterého závodu uvízly v hlavě. Nejstarším restem jsou podzimní Běšiny 2007. Teď, když už je vypsán termín na podzim letošní, těch vzpomínek už příliš nezůstalo. Některými opěvován, jinými zatracován, každopádně i o tomto srazu zůstal v itineráři slalom na Erbenově náměstí v bývalých kasárnách. K němu pak Strážov a Beňovy a tím vlastně nic nového pod běšinským sluncem. Na jaře jsme po sérii jezdeckých chyb a velké časové ztrátě závod raději vzdali, na podzim už jsme tak nemohli bodovat do poháru a jeli jsme se jen svézt a trochu si napravit reputaci. O svezení na místě spolujezdce projevilo velký zájem Martin a Honza, ač Běšiny stoupají v jeho oblíbě, mu jej přenechal. Nakonec ani já jsem nic nenamítal, vždyť právě s Martinem jsme v Běšinech dobyli největší úspěchy.

Rozpis jsme psali s Martinovým novým MGF a trochu mi při něm připadalo, že tak rychle, jako v tréninku, tam nemůžu při závodě v žádném případě jet. Také absence tužky, či čehokoli jiného na psaní, nás nutila hned v počátku improvizovat, ale zvládli jsme to.

Začínali jsme na Strážovské. Na autě, které startovalo před námi, bylo vidět, že technika není úplně v pořádku a od startu jen tak tak odskákalo. Po pár metrech zastavilo, řidič něco řešil pod kapotou, aby pokračoval v poskakování k cíli. Startér nám raději posunul čas startu, až bude toto auto v cíli. Rozjížděli jsme se vlažně, jako vždycky. Po několika zatáčkách se Martin ztratil v rozpisu a přestal číst. Rychlostka ale není složitá na zapamatování, tak jsme ji v poklidu dojeli do cíle. Beňovy se nečtou. Není tam co číst. Nějak se proplést tím, co pořadatelé vytvořili na beňovském letišti, naplno k retardéru, naplno z retardéru a ustát jedinou zatáčku rychlostky. Jak jsem později viděl na videu, někteří tu jezdili hodně odvážně a rozevlátě. Já radši vrknul.

Slalom nebyl připraven podle našich představ, a jak se ukázalo, ani podle představ mnoha posádek, které na jeho trati zabloudily. Poté byl výsledek z prvního průjezdu anulován a čas druhého se naopak do celkových výsledků násobil dvěma.

Vedení po první etapě se dle očekávání ujal suverén posledních let Choc, který je o třídu jinde, než zbytek světa. A pak byl s několikasekundovým odstupem poskládan ten zbytek světa. Naši obvyklí soupeři Bernatík a Horn byli před námi, stejně jako Hübner, který začal závodit, když my jsme renovovali a jezdili jen jako předjezdci. Těsně za námi byli Liška, Sauer, který šestnáctiventilové clio a post předjezdce vyměnil tentokrát za turbovou octavii a a Saller, dosud pro nás nové a neznámé jméno. Naopak Kocourek, s nímž jsme kdysi bojovali, a který nás často těsným rozdílem porážel, byl desítky vteřin za námi.

Vyjeli jsme do druhé etapy. Před startem Strážova jsme měli trochu času, jeli jsme kolem cíle, tak jsme zastavili a přes louku koukali na cíl a měřili časy. Projel Choc, minutu a pár vteřin za ním Hübner, další minuta a nic a ještě další půlminutu trvající nic, než dorazil do cíle Bernatík. Věděli jsme, že byl někde venku a že se propadl někam daleko za nás. Pole a propad za nás zaznamenal i Horn, ale jen o pár sekund. To mě motivovalo a zajel jsem Strážovskou ve vysokém tempu ve třetím čase. Za Chocem propast, ale za Hübnerem jen pár desetin. V tu chvíli jsme drželi třetí místo i v absolutním pořadí. Hned na Beňovech však začal Horn ukrajovat z našeho hubeného náskoku. Na závěr nás čekal slalom, na nějž je Horn specialista, a který já naopak příliš v lásce nemám. Sledoval jsem jeho jízdní styl a když jsem si pomyslel, že čas, a tudíž i ztráta, kterou tu na něj nabere, se násobí dvěma, půjde přes nás. Nastartoval jsem motor před startem slalomu a ozvaly se z něj vibrace. Ty se pak dále ozývaly v každé zatáčce a znepríjemňovaly jízdní požitek. Jak jsem psal v článku o Tmání, tady někde začaly naše problémy se spojkou. Nejen díky těmto technickým problémům, ale hlavně proto, že Horn je ve slalomu špička, jsme tak boj o 3. místo prohráli. Ve třídě jsme brali poháry za druhé místo, náplastí na bolístku pak byl pohár za druhé místo v soutěži o nejhezčí auto srazu. Podzim 2007 přinesl návrat na sportovní kolbiště, přinesl též vystřízlivění. Přibyli noví soupeři a hodně se zrychlilo. Nebyli jsme sice zvyklí jen vyhrávat, ale vždy byla taková malá skupinka, která byla v čele a za ní mezera. My jsme se pohybovali někde na konci té vedoucí skupinky, těsně před tou mezerou. Teď už jsme někde v čelě té početné skupiny za mezerou. Jezdí se rychleji. S technikou a v tempu, v jakém jedeme dnes, bychom před pár lety Běšinám jasně kralovali, podobně, jako teď kraluje Choc. Dnes to však stačí jen na tu snahu, aby ta velká mezera mezi námi a špičkou byla co nejtenčí. To všechno nějak vedlo k onomu vystřízlivění a přesvědčení, že buď pro příště musím sehnat konkurenceschopné auto, nebo Běšiny vynechám.

Za SG Jan Šustr

